

ЧОРНІ ВІВЦІ

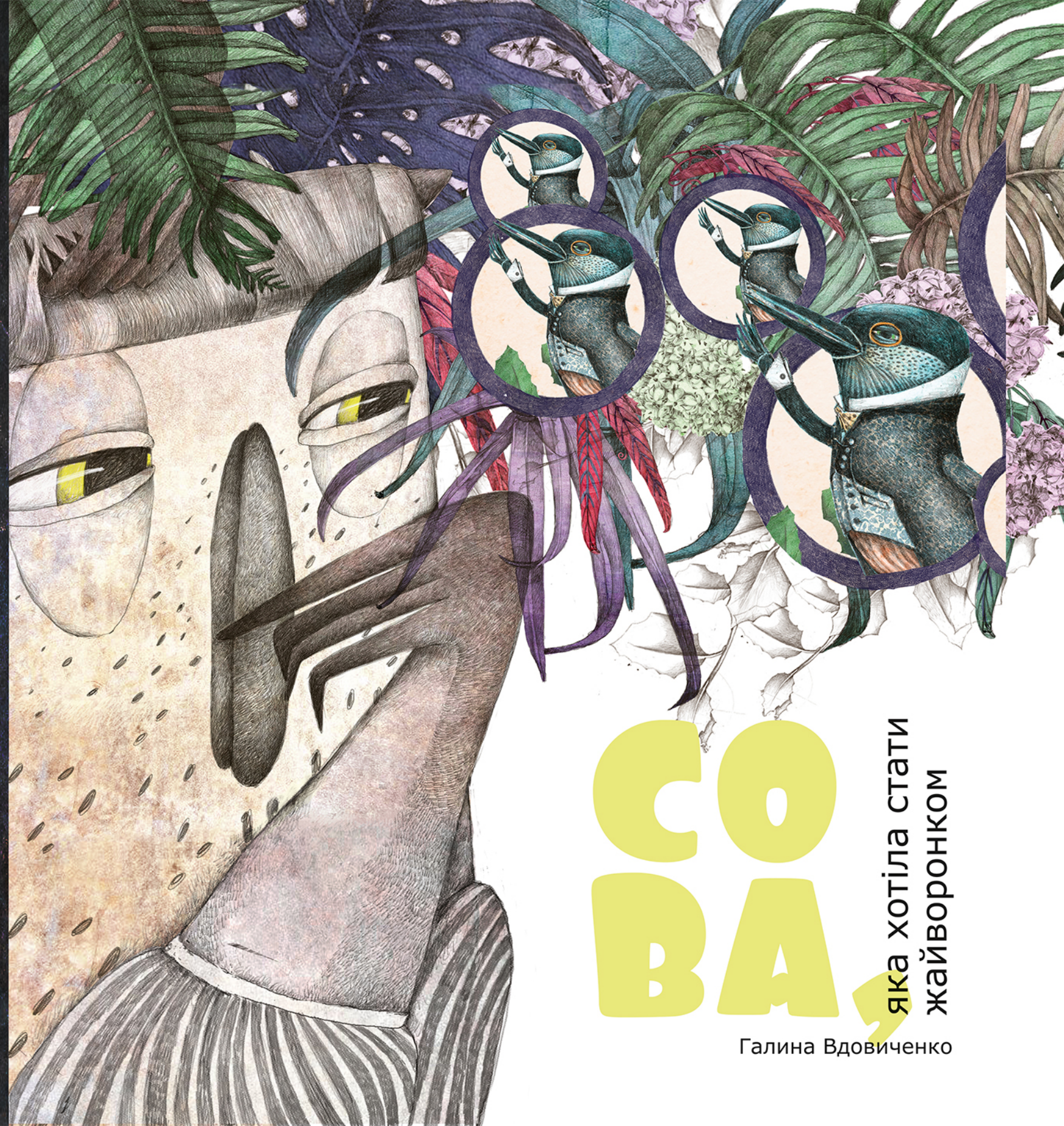
ISBN 978-617-614-164-8

9 786176 141648

ЧОРНІ ВІВЦІ

Галина Вдовиченко **СОВА**, яка хотіла стати жайворонком

СОВА

яка хотіла стати
жайворонком

Галина Вдовиченко

YOPHI BIBLI

УДК 821.161.2

ББК 84.4Укр

В 25

ISBN 978-617-614-164-8

Галина Вдовиченко

СОВА,

яка хотіла стати жайворонком

© Книги – ХХІ, 2019

© Галина Вдовиченко, текст, 2017

© Христина Лукащук, художнє оформлення, 2017

ЧОРНІ ВІВЦІ

Усе найцікавіше в лісі відбувалося зранку і вдень. Сові залишалося вірити цьому, бо звідки їй було знати? Вранці вона ще спала у своєму дуплі й нічого не чула, не бачила. І вдень вона ще спала. Прокидалася надвечір, коли до її старого дуба на узліссі прилітав Жайворонок.

Сова пір'ячко чистить, зарядку робить, а Жайворонок їй розповідає, який чудовий день добігає кінця. Потому він летить до себе в гніздечко, у густу траву, бо час йому лягати спати.

А у Сови все тільки починається. Бо Жайворонок, як відомо, рання пташка, а Сова – нічна. Коли один бадьорий та активний, друга спить. І навпаки.

Дивна між ними дружба, незрозуміла для багатьох птахів. Хижаčka Сова могла запросто вполювати малого пташка: хап – ковть – і нема! Але на друзів не полюють. Тому Жайворонок не боявся Сови, і вона не виявляла до нього ані найменшої агресії. Уважно дослухалася до розповідей малого пташка, покліпуючи круглими очима. Не мала що йому розповісти цікавого про ніч. Залишалося тільки слухати про ранок та день – і мовчки зітхати.

Жайворонок прокидався вдосвіта. З першими променями сонця злітав у небо, високо-високо. Так високо, що годі було роздивитися. Заводив пісню про ранкове дзвінке повітря та літній полудень, про вільний пташиний літ та безмежний простір пасовищ і лук, про хрустке насіння, солодкі трави та смачні комахині хмарки... Далеко чути його бадьорі трелі, схожі на музику флейти. Життя прекрасне, співав Жайворонок, а ранок – найкраща пора дня.

Сова чудово бачила лише в темряві. Вночі вона годинами нерухомо сиділа в засідці, лиш час від часу обертаючи голову на всі боки. А тоді – г-гух! – зривалася з високої гілки, розгорнувши крила. Її тінь нечутно пропливала на тлі повного місяця. Вона не співала ніколи. Хіба могла часом скрикнути, попереджаючи інших сов та пугачів: це моя територія! Чужим сюди зась! Шугала попід зорями, роздивляючись згори на здобич, кидалася донизу, видивившись поживу або лиш почувши рух у траві. А тоді здіймалася вгору із впольованою знахідкою у дзьобі.

Удосвіта втомлена Сова поспішала до розлогого дуба, мостилася спати. І саме в цей час у бадьорого Жайворонка починався новий день. Нічого спільного в цих двох птахів не було! Окрім кількох хвилин спілкування надвечір, коли Жайворонки повертався до свого гніздечка й дорогою залітав до Сови – потеревенити перед сном. Його день добігав кінця, у неї починався. Жайворонки ще встигав поділитися із Согою своїми оповідками про те, як нині було гарно в полі й у лузі, як лагідно світило сонечко, як радісно співали пташки...

Нічна птаха витріщалася на денну своїми круглими очиськами, крутила головою. Отакої! Невже й справді їй поміж усього птаства дісталися найгірші години доби? Вона нічого з того, чим так тішився Жайворонки, не чула й не бачила. Її час – темрява, зірки й тиша. Нема чим похвалитися.

І от Сова вирішила: досить! Досить бути нічною птахою! Почухала собі черевце лапкою – і виголосила невеличку промову:

– Відтепер стану ранньою пташкою! Прокидатимусь на світанку! Бачитиму ліс у сонячному світлі, а не в місячному сяйві! Метеликів над конюшиною хочу уздріти й пташок у блакитному небі. Набридли мені бути Собою! Хочу бути Жайворонком!

І постановила собі Сова швиденько впоратися з усіма своїми справами й лягти спати посеред ночі. Для чого? А щоб прокинутися разом із сонцем, одночасно з Жайворонком, – і нічого цікавого не пропустити.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.